

LA MAÑANA, 13-7-03

Biblioteca
Sant Bartomeu

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Tempesta de festivals

En arribar l'estiu el ritual festiu es repeteix. I el teatre surt al carrer, a la plaça, al castell, al jardí, a la muntanya... Tots els espais són bons per a instal·lar el vell carro de la farsa, que diria el rodamón Tespis. Potser els llocs menys apropiats per a muntar la paradeta escènica a l'estiu siguin, precisament, els mateixos edificis teatrals. El nou solstici permet sortir a l'aire lliure i fresc de la nit, recuperant per unes hores la litúrgia religiosa que es van inventar aquells grecs d'Epidaure. Els professionals del teatre fan ara el seu agost. Carretera i manta per a un viatge que té més de comercial que no pas d'aventura artística. Viatges que, com aquell que va descriure Fernando Fernán Gómez, sovint no porten a enlloc.

Però l'excusa és bona per a assajar el safari

cultural. Europa és a la cantonada tot picant l'ullet, i des de la veïna Avignon a la populosa Edimburg i la wagneriana Bayreuth, les ciutats europees rivatitzen en estel·lars cants de sirenes. Enguany, però, a la ciutat dels Papes, Avignon, la cosa està poc tranquil·la per motius extrateatrals. Vagues laborals del sector tècnic i artístic fan perillar la bona marxa de la festa. A casa nostra el panorama dels festivals està com cal, a ple rendiment per als artistes i completa satisfacció per als espectadors. El Grec 2003 de la Pina Bausch, Peter Brook, Michel Piccoli, Jan Fabre, Peter Handke, Julio Bocca, Javier Daulte penja, dia sí i altre també, el desitjat cartellet d'exhaurides les localitats; al Castell de Perelada es preparen per a rebre, un any més, al ja clàssic director nord-americà

Robert Wilson i la seva "Tentación de San Antonio", òpera gospel que precedeix al Salvador Távora de les "Imágenes andaluzas para Carmina Burana"; al Festival Jardins de Cap Roig a Calella de Palafrugell, fins i tot el televisiu Andreu Buenafuente dirigeix la també mediàtica Nina en "20 anys i una nit". Franja i Ebre enllà, l'Almagro desempolsa els grans clàssics universals, Mérida fa el mateix al redós del teatre romà, i Santander, i Segovia Joven, i Alcañís, i Donostia...

La tempesta de festivals ha esclatat amb generós aparell elèctric i acústic. Però sense cap perill de calamarsada experimental que pugui tallar la plàcida digestió del respectable. A Lleida, mentrestant, les "Nits d'Estiu" teatrals s'han portat a l'Escorxador. Tot un símbol, no?. I és una llàstima. Girar l'esquena al Castell i als Camps Elisis quan ja eren una tradició estiuenca consolidada, és com girar la cara a l'amic.